

Motion till riksdagen

1989/90:Sk349

av Sven-Olof Petersson (c)

Avskaffande av skogsvårdsavgiften

Genom 1979 års skogspolitiska beslut fastslogs att de avgiftsmedel som skogsvårdsavgiften inbringrar, i huvudsak borde användas antingen för sådana ändamål som är till nytta för skogsbruket eller så att åtgärderna kommer skogsägarna till godo. Denna princip har successivt förändrats. I och med beslutet 1983 att höja avgiftsuttaget till 0,8 % har den huvudsakliga återgången till skogsägarna helt frångåtts.

Det finns inte längre något direkt samband mellan avgiftsuttag och användningen av avgiftsmedlen. Det har fått till följd att en mycket ringa del av skogsvårdsavgiften går tillbaka till skogsägarna för skogsvårdande åtgärder. Därmed har skogsvårdsavgiften blivit en direkt skatt som läggs särskilt på skogsnäringen. En sådan särbeskattning saknar motsvarighet i andra näringar. Därmed upplevs den av skogsnäringen som en direkt straffskatt.

Från Blekinge län går 8,4 milj. kr. ut om året för närvarande i form av skogsvårdsavgift. För året 1987/88 kom endast 907 000 tillbaka i form av bidrag. Av dessa var 30 000 bidrag till skogsdikning och 877 000 till skogsodling efter avverkning av s.k. 5:3 skog, således endast drygt 10 %.

Uppgifterna visar att det inte finns några rimliga proportioner mellan den avgift som länets skogsägare har att betala och den återbetalning som kan komma ifråga i form av "bidrag" för olika åtgärder.

Trots att avgifterna har höjts kraftigt de senaste åren, från 0,9 % av skogsbruksvärdet till nu 8,0 %, har reglerna för bidrag för skogsvårdande åtgärder ändrats. Ånyo föreslås förändringar vilka innebär att bidraget till skogsdikning slopas och att stödet till beskogning efter s.k. 5:3 bestånd minskas. Detta medför att en ännu större del av skogsvårdsavgiften kommer att användas till andra ändamål vid sidan av det egentliga skogsbruket.

Principerna efter vilka skogsvårdsavgiften tas ut är också felaktiga. Reglerna premierar inte en god skogsvård, vilket de rimligen borde göra. En skogsvårdsavgift baserad på skogsbruksvärdet kan slå mycket snett och få till följd att de mest skötsamma skogsägarna förlorar mest på skogsvårdsavgiften.

De bidrag som utgår från avgiftsmedel utgår i huvudsak för att i efterhand reparera eftersatta åtgärder, eller till fastigheter med ett dåligt skogstillstånd. Den skogsägare som sköter sin skog bra har i regel mycket små möjligheter att få bidrag. Trots detta har dessa skogsägare höga skogsvårdsavgifter.

På det sättet innebär bidragssystemet en överföring av medel från sköt-samma till mindre skötsamma skogsägare. Skogsvårdsavgiften motverkar därför i praktiken samhällets syften med skogspolitiken. I ett system med skogsvårdsavgifter är det oftast de skötsamma skogsägarna som förlorar mest.

Det som nu sagts berör skogsvårdsavgiftens negativa konsekvens i ett rela-tivt kort perspektiv. Naturligt vore att också beräkna dess effekt och conse-kvenser under en omloppstid på mellan 80 och 100 år. Professor Sören Wibe vid Lantbruksuniversitetet har gjort det. Hans beräkningar visar att den samlade avgiften vid en 80-årig omloppstid svarar mot 40 % av nettot vid avkastning. Det rör sig således om ett avgiftssystem som får ännu större ne-gativa effekter för ett rationellt skogsbruk på längre sikt.

När ett system förlorat sitt syfte bör det avskaffas. Så är fallet med skogs-vårdsavgiften. Detsamma gäller det bidragssystem som är en följd av skogs-vårdsavgiften.

Hemställen

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen beslutar att avskaffa skogsvårdsavgiften från och med den 1 juli 1990.

Stockholm den 21 januari 1990

Sven-Olof Petersson (c)